

Minun Someroni

Kun koittaa päivä se viimeinen,
jolloin sydämen lyöntini lakkaa.
Mitä silloin kuvaisin kirjoittaen?
Miten avaisin sanaista vakkaa?

Minä kerronko kalskeesta kangaspuun
joka luona on riihen orren?
Vaiko viikatteen varresta elokuun
kun se katkaissut ylvään on korren?

Minä kerronko sinestä järven sen
jossa matkasin veden alla?
Entä mansikat kylätien pientaren,
ne oli maulla niin makealla.

Minä kerronko tuoksusta hevoshaan
kun pyörällä matkaa taitoin?
Tai kun omppuja naapurin varastin
jopa laukkuuni muutaman laitoin.

Vai kerronko metsien lumosta,
joka kaipaa, kätkee ja huokaa?
Entä soiden sammalen kumosta,
siellä aatoksiin aina mut tuokaa.

Vai kerronko hetken kun pelkäsin
että surusta kasva ei hyvää.
Kun kaaduin, nousin ja selvisin
Kun vältellyt en äkkisyvää.

Minä kauaksi ajallaan matkasin,
eikä kaipuukaan ollut pieni.
Vaikka vieraille tuville tottuisin,
silti muistin kai aina tieni.

Voinko kertoa teille rakkauden
joka minussa kyti kyllä?
Voinko kuvata vakaan sylin sen,
johon kukaan ei mitallaan yllä?

Voinko kuvata jalat nuo pehmoiset,
jotka pihalla arkana astui?
Tai nauravat kasvot niin iloiset
jotka koulussa sateessa kastui?

Minä elätkö kanssanne hetken sen
kun soitto soi sieluuni asti?
Tai sen ankaran myrskyn julmuuden
kun taivas kävi niin raskahasti.

Minä kerronko siitä kun vanhuksen
käsi kädessäin muodosti siteet?
Tai siitä kun taikayö talvinen
teki lumille timanttikiteet.

Vai ystävänkö naurusta kerronkin?
Se on merkinnyt iloa suurta.
Entä kerronko, kerronko vieläkin?
Aina vain oisi jutulle juurta.

...

Se ei ole kartta, ei edes maa.
Sen pintaa ei hehtaarit säädä.
Se elämänmuistot yhteen saa,
joihin sitten saa lopussa jäädä.

Ja sen huomaa lukija sellainen
miten tutulta tarina näyttää.
Sillä sydän on sama jokaisen,
jonka kotiseutu tunteilla täyttää.

Salla Ojala